

Євген Положій ОБРАНИЙ

Він зайшов в автобус, і все одразу змінилося.

Сіре шосе магічно закрутило невидимі колеса — і почався рух назустріч куполу біло-блакитного неба, диску рожевого сонця; він побачив їх, наче в океанарії, здивований і осліплений божественною величчю ранка, крізь велике вигнуте лобове скло. Ось які ліки, виявляється, потрібні, щоб місяць нерухомості розтанув в одну мить, розчинився в безмежній ясності і свіжості повітря і з неба спустилася магічна мотузкова драбина:

дорога;

дорога;

рух!

Ось що, виявляється, необхідно додати до гіркої мікстури самотності — ніжний шелест коліс по шосе, гамір вранішніх пасажирів, — щоб дізнатися, відчутти, почути краєчком вуха, як хтось там, нагорі, в небесах, з легким скрипом відкриває люк і скидає тобі безшумний порятунок, супроводжуючи повітряними поцілунками, які, ледь торкнувшись чола, перетворюють світ із темного тунелю на прекрасне місце.

Прекрасне місце.

Без сумніву.

Мандрівник (так він себе подумки волів називати) поставив невеликий зелений наплічник на сидіння поруч і завмер, намагаючись увібрати в себе якомога більше дивного світла, що випромінював новий, такий незнайомий і такий несподіваний ранок.

Все це диво коштувало недорого, всього три зім'яті гривні до залізничного вокзалу, які, не обертаючись, прийняв сірий похмурий апатичний водій, схожий, як дві краплі горілки, на всіх місцевих водіїв маршрутних таксі та автобусів, якщо вони самі, звісно, не були схожі на місцевих татар.

Автобус знову зупинився, почали заходити люди. Переважно жінки похилого віку з яскраво нафарбованим волоссям і обличчям, що голосно

обговорювали прохолодну погоду, яка має встановитися останніми серпневими днями на півострові. Поганий прогноз мандрівника мало схвилював — ліворуч, на відстані витягнутої руки, сиділа зовсім юна, років шістнадцяти дівчина, і незамайність її засмаглої шкіри за сім секунд сп'янила його. Він відчув її запах, наче запах крові, такий же міцний і заманливий, навіть трохи запаморочилося в голові, і йому захотілося негайно поцілувати дівчисько в блискуче від сонця туге стегно. І це несподіване відверте еротичне відчуття лише додало веселості; тепер мандрівник впевнився остаточно: що б він сьогодні не затіяв, що б не забажав — усе йому підкориться, усе неодмінно вдасться, бо бувають даровані обставинами і долею в житті кожної людини дні, коли вона стає обраною.

Обраним.

Обрана.

Обраний.

Виходячи з порожнього вокзалу на перон, він ледь не наступив на рябу собаку з великим розтягнутим рожевим животом годувальниці.

Незважаючи на кінець серпня, сьому ранку і неблагополучний прогноз, сонце припікало. Мандрівник вибрав лавочку, яка зручно ховалася під листя дерев, і сів, очікуючи на восьму і потяг.

Через десять хвилин виявилося, що через місцевий залізничний вокзал навіть у такий ранній час ходять красиві жінки, у перші десять хвилин він нарахував три. Дівчина середнього зросту, в тілі, з дуже засмаглою шкірою і довгим темним волоссям, шикарно декольтована, курила на ходу, елегантно струшуючи довгими червоними нігтями попіл; поцокуючи підборами, пройшла, пронісши в ідеально обтягнутих чирвовим тузом джинсах бажання і сум. Можливо, йшла на роботу, а швидше, з роботи, вона нагадувала вигнанницю, принцесу-вигнанницю. З протилежного боку назустріч їй з'явився тендітний силует: струнка талія, благородна осанка, рівні, не зігнуті провінцією плечі, на які спадало, наче шаль, темне довге і густе волосся; тонкі риси обличчя й очі здалеку не розгледіти; не доходячи до перону і кіосків, звернула ліворуч, залишивши в спадок очікування таємницю. Через колії, обертаючись, перебігла дівчина з кошиком великих жовтих яблук: у в'єтнамках, простій світлій коротенькій сукні, з білими стрункими ногами, русява, на обличчі ні йоти косметики, років шістнадцять-сімнадцять; стрімкі рухи і радість життя в подарунок.

Перон потихеньку наповнювався людьми: вони виходили з вокзалу на вулицю цілими родинами, тягли важкі валізи, переступали, зойкнувши, со-

баку; але рожевобрюха сука й не думала вставати і поступатися дорогою, лише ліниво ворушила хвостом. По вокзалу зробили два різні оголошення, але дуже нерозбірливо, тож із усього сказаного через старенький мікрофон почулося лише «...на перший перон прибуває» і «...сантехнік Макаров», після чого по першому перону, вправно оминаючи людей, настільки впевнено проїхав суворий мужик на мопеді, що склалося враження, ніби тільки-но оголосили, що на перший перон на мопеді прибуває ім'ярек сантехнік Макаров.

Огрядна жіночка в білому спортивному костюмі з червоним надписом «Росія» на спині піднімає газетному кіоску металеві віки — напрочуд непристосована для продажу преси конструкція.

Поруч на лавочку під саме дерево в тінь сідає старенька суха бабця в акуратній білій хустці з невеличкою торбинкою, очевидно, їхати їй десь недалеко; зовсім не схожа на гамірливих і амбітних жінок з автобусу, нехарактерний для півострова типаж.

На сусідню лавочку вмощується чоловік: років шістдесяти, грубе засмагле обличчя в рубцях-зморшках, уважні до всіх слів навколо очі під густими бровами, сиве коротке волосся з високими залисинами на лобі, м'язисті, міцні руки, очевидно, що багато і тяжко працював на землі і зараз

